

ΜΘ 19,16-22

Μρ 10,17-22

Λκ 18,18-23

‘Ο διάλογος τοῦ Χριστοῦ μέ τόν πλούσιο νέο

“Ένας νέος πλησιάζει τόν Χριστό. Θέλει κάτι νά Τόν ρωτήσῃ. Τό βλέμμα του εἶναι ἱκετευτικό. Μιά ἀγωνία φαίνεται ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του.

Μήπως ἦρθε νά Τοῦ ζητήσῃ χρήματα; Μήπως ψάχνει γιά δουλειά, γιά μία καλύτερη θέση μέσα στήν κοινωνία; Μήπως τοῦ λείπει ἡ υγεία;

“Όχι. Τά ἔχει ὅλα. “Όσα ὀνειρεύονται οἱ ἄνθρωποι νά ἀποκτήσουν σ’ αὐτόν τόν κόσμο, αὐτός ἤδη τά ἔχει. Πλούσιος καί ἄρχοντας εἶναι ὁ νέος πού πλησίασε τόν Χριστό. Ἡ ζωή διαγράφεται λαμπρή μπροστά του. Τότε τί εἶναι αὐτό πού τόσο τόν ἀπασχολεῖ;

“Ένα ἐρώτημα τόν βασανίζει. “Ένα ἐρώτημα πού δέν ἀφήνει ἀδιάφορο κανέναν. Ἐνδιαφέρει καί μᾶς. Ἄς τό ἀκούσουμε:

- Διδάσκαλε, τί νά κάνω γιά νά ἔχω ζωή αἰώνια;

Αὐτή εἶναι ἡ πιό μεγάλη, ἡ πιό βαθειά ἀνησυχία του. Σέ ὅλες τίς χαρές καί τίς ἐπιτυχίες του μία σκιά ἀπλώνεται καί σφίγγει τήν καρδιά του: ἡ σκέψη τοῦ θανάτου. Τό ξέρει, κανείς δέν ξεφεύγει ἀπό τά πλοκάμια του. Αὐτός ὅμως θέλει νά ζήσῃ αἰώνια! Τό ζητᾷ ἡ καρδιά του. Πῶς νά μείνῃ ἱκανοποιημένος μόνο μέ τά πλούτη καί τά ἀξιώματα, ἀφοῦ σέ μία στιγμή ὅλα θά τά χάσῃ; Κανείς δέν τά πῆρε μαζί του μετά τόν θάνατο. Νά γιατί συνεχῶς στροβιλίζεται μέσα στή σκέψη του τό καίριο ἐρώτημα: Τί νά κάνω γιά νά ἀποκτήσω ζωή αἰώνια; Ἀραγε ὁ Ἰησοῦς, γιά τόν ὁποῖο τόσα ἄκουσε νά λένε, θά μπο-

ροῦσε νά τοῦ δώσει μιά ἀπάντηση;

Ναί, γνωρίζει ὁ Ἰησοῦς ποιός δρόμος ὁδηγεῖ στήν αἰώνια ζωή, στήν ἀτέλειωτη εὐτυχία πού ὅλοι λαχταροῦμε. Καί ἔβαλε πινακίδες, πού ἂν τίς ἀκολουθήσουμε, δέν θά λαθέψουμε στήν πορεία μας, θά φτάσουμε μέ ἀσφάλεια στόν προορισμό μας. Ποιές εἶναι αὐτές οἱ πινακίδες πού δείχνουν τόν δρόμο γιά τήν αἰώνια ζωή; Οἱ ἐντολές του.

Οἱ ἐντολές τοῦ Χριστοῦ εἶναι οἱ ὁδοδείκτες πρὸς τήν αἰώνια ζωή! *(Τό ἐπαναλαμβάνουμε μαζί μέ τά παιδιά δύο-τρεῖς φορές ὅλο-ένα καί πιό δυνατά).*

Νά, λοιπόν, τί ἀπάντησε ὁ Χριστός στόν νέο:

- Τήρησε τίς ἐντολές.

Καί τοῦ θύμισε κάποιες ἀπό τίς Δέκα ἐντολές πού παρέδωσε ὁ Θεός στόν Μωυσῆ πάνω στό ὄρος Σινά:

- Μή μοιχεύσεις, μή φονεύσεις, μήν κλέψεις, μή συκοφαντήσεις, νά τιμᾷς τόν πατέρα καί τή μητέρα σου.

- Ὅλα αὐτά τά τήρησα ἀπό μικρό παιδί, ἀποκρίθηκε αὐθόρμητα ὁ νέος.

Πραγματικά, ἀπό τά παιδικά του χρόνια προσπαθοῦσε νά φυλάγει τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ἓνας νέος μέ ἀρχές, μέ σεβασμό πρὸς τοὺς γονεῖς καί τοὺς συνανθρώπους του, μέ ἀγνότητα καί πίστη στόν Θεό.

- Ὅμως τί ἄλλο μοῦ λείπει; ρωτᾷ καί πάλι τόν Χριστό.

Γιά νά κερδίσει κανεὶς τήν αἰώνια ζωή, σκέφτεται, σίγουρα χρειάζεται κάτι παραπάνω. Καταλάβαινε ὅτι σέ κάτι ὑπεροῦσε, ἀλλὰ δέν μποροῦσε μόνος του νά τό προσδιορίσει.

- Ἐνα ἀκόμη σοῦ λείπει, ἀποκρίθηκε ὁ καρδιογνώστης Κύριος.

Τό θεϊκό του βλέμμα διείσδυσε ὥς τά βάθη τῆς νεανικῆς καρδιᾶς. Διέκρινε μιά σοβαρή ἔλλειψη. Ἐξαιτίας τῆς ὁ τόσο συμπαθῆς νέος κινδύνευε νά χάσει τήν αἰώνια ζωή. Σπεύδει, λοιπόν, ὁ Κύριος νά τόν βοηθήσει, νά προλάβει τό κακό.

- Πήγαινε, τόν συμβουλεύει, πούλησε όλα όσα έχεις, μοίρασέ τα στους φτωχούς, καί θά κερδίσεις θησαυρό στόν οὐρανό· καί ἔλανά μέ ἀκολουθήσεις!

Τόν προτρέπει νά μοιράσει πρῶτα τήν περιουσία του στους φτωχούς καί ἔπειτα νά μπεῖ στήν ομάδα του, νά γίνει κι αὐτός ἓνας ἀπό τούς ἀποστόλους του!

Πῶς ἄλλαξε ἀμέσως τό πρόσωπο τοῦ νέου!... Ἐγινε **περίλυπος**. Ἐχασε τή λάμψη του, σκυθρώπιασε. Τά μάτια του σκοτείνιασαν, θόλωσαν. Τοῦ φάνηκε τόσο δύσκολο αὐτό πού τοῦ ζήτησε ὁ Χριστός! Τά πλούτη του ἦταν ἡ πιό μεγάλη χαρά του, τό καύχημά του καί τό στήριγμά του. Δέν μπορούσε νά τά ἀποχωρισεῖ!... Ἄν τοῦ ζητοῦσε κάτι ἄλλο ὁ Χριστός... Ἀλλά ὄχι τά πλούτη του! Δέν ἤθελε μέ τίποτε νά τά ἀφήσει, δέν ἤθελε τίποτε νά στερηθεῖ. Καί εἶχε τόσα πολλά... Μέ σφιγμένη τήν καρδιά ἀπομακρύνθηκε.

Ἐφυγε ὁ νέος μακριά ἀπό τόν Χριστό γιά πάντα. Ἐφτασε στήν πηγὴ τοῦ νεροῦ, ἀλλά -τί κρίμα!- ἔφυγε διψασμένος. Μπροστά του ἀπλώθηκε τό σχοινί τῆς αἰώνιας ζωῆς, μά δέν τό ἔπιασε γιά νά σωθεῖ.

Εἶχε πλησιάσει τόν Χριστό μέ τόση λαχτάρα, μέ τόση ἐμπιστοσύνη... Θά μπορούσε νά γίνει κι αὐτός ἓνας ἀπό τούς μαθητές του, νά ἀνήκει στήν ομάδα τῶν Δώδεκα, νά συγκαταλέγεται σήμερα ἀνάμεσα στους ἁγίους ἀποστόλους! **Ἐχασε τήν εὐκαιρία.** Προτίμησε νά κρατήσῃ τήν περιουσία του, παρότι -τό γνώριζε- δέν εἶχε πέραση στήν αἰωνιότητα πού τόσο ἐπιθυμοῦσε!

Ἡ **φιλαργυρία** τόν εἶχε δέσει σφιχτά, δέν μπορούσε νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τά δεσμά της. Τοῦ φαίνόταν ἀδύνατο.

Ἄν ζητοῦσε τή βοήθεια τοῦ Χριστοῦ; Μέ τή δική του δύναμη θά τό κατόρθωνε. Ἀλλά **δέν θέλησε.** Ἀγαποῦσε τά κτήματά του καί τά χρήματά του τόσο πολύ, πού δέν ἄντεχε στή σκέψη ὅτι θά τά χάσει.

Ὁ Χριστός ὅμως, ὁ ἀλάθητος γιατρός τῆς ψυχῆς, ἔκανε τή διάγνωση καί διαπίστωσε ὅτι τό πάθος αὐτό μέσα στόν νέο ἦταν **σάν**

τόν καρκίνο. Ὁ νέος ἔπρεπε τό γρηγορότερο νά «χειρουργηθεῖ», νά τοῦ ἀφαιρεθεῖ δηλαδή ὁ ἐπικίνδυνος «ὄγκος» τῆς φιλαργυρίας, γιά νά μή χάσει τήν αἰώνια ζωή. Γι' αὐτόν τόν συμβούλεψε νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τά πλούτη του. Ἀλλά ἐκεῖνος δέν θέλησε.

Ὁ καθένas μας, παιδιά, παλεύει μέ διάφορα πάθη καί ἀδυναμίες. Ὅταν ὅμως μία ἀπό τίς ἀδυναμίες μας γίνεται πολύ κυριαρχική καί δέν θέλουμε νά τήν ἀποχωριστοῦμε, τότε γίνεται ἰδιαίτερα ἐπικίνδυνη· γίνεται γιά μᾶς ἡ **«ἀχίλλειος πτέρνα»**.

Ξέρετε τί σημαίνει «ἀχίλλειος πτέρνα»; Ἡ ἀρχαία ἐλληνική μυθολογία διηγεῖται πώς ἡ νύμφη Θέτιδα θέλοντας νά κάνει ἀθάνατο τόν γιό της Ἀχιλλέα, τόν βούτηξε στά ἀθάνατα νερά τῆς λίμνης Στύγας. Τό σημεῖο ὅμως ἀπό τό ὁποῖο τόν κρατοῦσε, ἡ φτέρνα του, δέν μπόρεσε νά βραχεῖ. Αὐτό ἦταν τό μόνο τρωτό σημεῖο. Ὅπου ἀλλοῦ κι ἄν πληγωνόταν, θά ἔμενε ἀθάνατος. Τό βέλος ὅμως τοῦ Πάρη τόν χτύπησε στή φτέρνα καί τόν ὁδήγησε στόν θάνατο.

Γιά μᾶς «ἀχίλλειος πτέρνα» εἶναι τό πιό ἀδύναμο σημεῖο μας· ἡ ἀδυναμία ἐκείνη τήν ὁποία ὄχι ἀπλῶς δέν μπορούμε ἀλλά οὔτε κἄν θέλουμε νά τή νικήσουμε. Σ' αὐτήν σημαδεύει ὁ πονηρός καί ρίχνει τό βέλος του, γιά νά μᾶς ὁδηγήσει στόν πνευματικό θάνατο, δηλαδή νά μᾶς ὁδηγήσει μακριά ἀπό τόν Χριστό.

Νά ψάξουμε, παιδιά, νά βροῦμε ὁ καθένas μας τήν «ἀχίλλειο πτέρνα» του! Γιά σένα πού εἶσαι στήν ἐφηβεία ἴσως εἶναι

- **μιά παρέα**, πού καταλαβαίνεις ὅτι σέ παρασύρει στό κακό, σέ ἀπομακρύνει ἀπό τόν Χριστό, ἀλλά σοῦ φαίνεται εὐχάριστη καί δέν θέλεις νά τήν ἀποχωριστεῖς

- **τό διαδίκτυο**, ὅπου σοῦ ἀρέσει ἀνεξέλεγκτα νά κυκλοφορεῖς στίς διάφορες ἱστοσελίδες, ἱκανοποιώντας τήν περιέργειά σου, ἀκόμη καί ὅταν εἶναι εἰς βάρος τῆς ἀγνότητάς σου

- **ἡ μουσική**, πού παραδέχεσαι ὅτι σέ ἔχει αἰχμαλωτίσει καί

ἄλλοτε σέ ρίχνει στή μελαγχολία, ἄλλοτε σέ ξεσηκώνει γιά ἄσχημα πράγματα, ἀλλά δέν ἀντέχεις δίχως αὐτήν

● **ἓνα ἄθλημα ἢ ἓνα χόμπυ**, ὅταν σοῦ στερεῖ τόν ἐκκλησιασμό σου καί τό κατηχητικό σου

● **ἡ τεμπελιά, τό ψέμα, ἡ ζήλια**, ὁποιοδήποτε πάθος δέν θέλεις νά τό κόψεις, παρότι ὁμολογεῖς ὅτι ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ πλούσιος νέος ὅλες τίς ἄλλες ἐντολές τίς φύλαγε ἀπό μικρό παιδί. Δέν πρόσεξε ἓνα μόνο πάθος, τή φιλαργυρία. Αὐτό ὅμως τό πάθος ἔγινε **ἡ κερκόπορτα τῆς ψυχῆς** του. Ἀπό 'κεῖ ὄρμησε μέσα του ὁ πονηρός καί τόν κατέκτησε, τόν αἰχμαλώτισε. Δέν μᾶς συμφέρει, παιδιά, νά ποῦμε: «Ἐνα μόνο θά κρατήσω πού δέν ἀρέσει στόν Χριστό, τί πειράζει;». Ἀπό αὐτό θά εἰσβάλει ὁ πονηρός γιά νά μᾶς λεηλατήσει.

Σκεφεῖτε νά ξεκινήσουμε γιά νά φτάσουμε στήν κορυφή ἐνός βουνοῦ, νά ἀκολουθοῦμε πιστά τίς πινακίδες πού μᾶς δείχνουν τόν δρόμο, ἀλλά σέ ἓνα σταυροδρόμι νά μή συμμορφωθοῦμε μέ ὅ,τι γράφει μιά πινακίδα, νά πᾶμε πρὸς τήν ἀντίθετη κατεύθυνση... Καταλαβαίνετε πόσο ἐπικίνδυνο εἶναι· θά βρεθοῦμε σέ ἀδιέξοδο, σέ γκρεμό ἢ χαράδρα. Ἔτσι συμβαίνει καί στήν πνευματική μας πορεία. Δέν μπορούμε ἄλλες ἐντολές νά τίς ἀκολουθοῦμε καί ἄλλες ὄχι, γιατί τότε δέν θά φτάσουμε στόν προορισμό μας.

Μπροστά μας, παιδιά, ὁ δρόμος πού ὁδηγεῖ στήν αἰώνια ζωή! Ἔφθασαν σ' αὐτόν τά ἴχνη τους **οἱ Ἅγιοι**. Αὐτοί προπορεύτηκαν καί ἔφθασαν ἤδη στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ! Πῶς τά κατάφεραν; **Ἀγάπησαν τόν Χριστό μέ ὅλη τήν καρδιά τους καί ἀγωνίστηκαν νά τηρήσουν ὅλες τίς ἐντολές του**. Πῆραν μιά ἀπόφαση: Τά λόγια τους, οἱ πράξεις τους, οἱ σκέψεις τους, ὅλη ἡ ζωή τους νά εἶναι ὅπως ἀρέσει στόν Χριστό!